

Hispida caelesti mole gravat cohibens
 Aetna pruinosaë semper nivis horrida nutrix,
 Quae dum sol rutilat clarus in axe, sinu
 E rabido picea fundit caligine nubem:
 Mox idem quum se Tethyi restituit,
 Purpureum ejectans ignem, flammantia volvit
 Terrifico rapidum saxa sono in pelagus.
 Ardet inextincto volcania gurgite sedes,
 Aestuat horrendis ignea vorticibus,
 Spectaculum infelix, mirum: seu viderit ullus,
 Seu narrantem etiam fors alium audierit,
 Subter (e) ea ut jaceat vinctus, duroque cubili
 Ille miser curvarum adterat usque latus.
 O mihi sit placuisse Jovique & caelitibus dis,
 Quos & flos cantus, flos juvat, & citharae:
 Ingemat aetnea frustra sub rupe Typhoeus.
 Non mi etenim Scythico corda rigent Chalybe,
 Saeva nec admovit mi nutrix ubera tygris,
 Non Syrtis, non me Scylla vorax genuit.
 Cantum amo, musarumpue choros: meme bonâ vidit
 Nascentem haud laevo lumine Calliope.
 Nam velut aerio subluçens tramite nubes,

Aut

(e) *Subter ea*.... nimirum sub aetna, sub qua reli-
 gatum jacet Typhoei pectus, & ut Pindarus ait. ἑστὴν
 λαχρίσιν.